

[Dupont.]

give med et glad sind og ikke fortsat søge at trække denne sag ud til skade for det gode forhold.

Sagkundskaben, videnskaben, må bringes til at forstå, at der til gode forskningsmuligheder også hører samarbejde og forståelse. Hvis vi i Danmark, i Island, ja, i hele Norden ikke kan gå foran i en sag som denne, da er det galt fat med den humanistiske forståelse og den samarbejdets etik, de nordiske folk står for.

Ib Thyregod: Behandlingen af lovforslaget om de islandske håndskrifter nærmer sig nu sin afslutning her i folketinget. I venstres gruppe var der i 1961 enighed om, at det var en yderst uheldig fremgangsmåde, som blev anvendt fra regeringens side i forbindelse med fremsættelsen af dette lovforslag, og denne enighed gjaldt uanset, at der dengang som nu var delte opfattelser vedrørende spørgsmålet om lovforslagets fremme. Også dengang delte venstre sig i to mindretal. Det ene mindretal, som gik ind for lovforslaget — det var i udvalget repræsenteret af de ærede medlemmer hr. Erik Eriksen og hr. N. Chr. Christensen — udtalte dengang:

„Udvalget har været stillet over et diktat, og det er lidet hensynsfuldt over for folketinget, for ikke at bruge stærkere ord.“

Når jeg nævner dette, er det for at markere, at allerede i 1961 fandt vi den fremgangsmåde, som her var anvendt, yderst uheldig. Jeg minder om, at året 1961 var det år, hvor folketingets økonomiske virksomhed på mange måder blev sat ud af spillet; det var det år, organisationerne satte deres præg på lovgivningen på det økonomiske område, og hvor der derfor fremkom en betydelig uligevægt i økonomien herhjemme, som senere resulterede i omsforliget i 1962 med saneringen af vor økonomi. Det var dengang, man første gang betegnede folketinget som et gummistempel, der blot skulle sættes på de lovforslag, som forelå fra anden side.

Dette uheldige forelå også i håndskriftsagen, hvor man, som jeg tidligere har omtalt, førte hemmelige forhandlinger og fremsatte et lovforslag, som der intet kunne ændres i på grund af de forhandlinger, der

var ført. Jeg mener, at både dengang og nu burde en forhandlingsløsning, hvori også den Den arnamagnæanske Kommission skulle have været inddraget, have været valgt.

Jeg skal i øvrigt ikke gentage de argumenter, der har været fremført; jeg skal heller ikke polemisere mod det ærede medlem hr. Dupont, som jeg synes her ved tredje behandling fremsatte temmelig uforsonlige betragtninger om denne sag. Jeg skal blot nævne, at venstres gruppe nu som i 1961 er delt i 2 grupper, således at 2 af udvalgsmedlemmerne, de ærede medlemmer hr. Erik Eriksen og hr. Per Møller, går ind for, at man stemmer ja til lovforslaget, medens det ærede medlem hr. Per Federspiel og jeg anbefaler at stemme nej til det foreliggende lovforslag.

Efter alt, hvad der foreligger for os nu i dag, må man regne med, at dette lovforslag vil blive vedtaget her ved denne tredje behandling, men da vi i mellemtiden har fået at vide med sikkerhed, at der vil blive ført en retssag mod staten fra kommissionens side, vil jeg gerne have lejlighed til her ved afslutningen at fremsætte nogle bemærkninger til den højtærede justitsminister angående de juridiske betragtninger, han fremførte ved anden behandling, og at stille et par enkelte spørgsmål til den højtærede undervisningsminister og til den højtærede udenrigsminister.

Den højtærede justitsminister refererede sidste gang, ved anden behandling, det spørgsmål, som vi drøfter her, hvorvidt der foreligger en ekspropriationslov, og herom har vi forskellig opfattelse — jeg mener fortsat, som i 1961, at der foreligger en ekspropriation — og endelig spørgsmålet om, hvad dette betyder juridisk under en eventuel retssag.

Den højtærede justitsminister citerede professor Ross' „Dansk statsforfatningsret“ og fhv. professor Poul Andersens „Dansk forfatningsret“ side 754 og 755. Til det sidste vil jeg kun gøre den bemærkning, at så vidt jeg kan løse dette værk, går professor Poul Andersen ind for, at der er en mulighed for domstolene for at pådømme ikke alene spørgsmålet om, hvorvidt der foreligger lovlig ekspropriation ud fra et erstatnings-synspunkt, men også ud fra spørgsmålet om almenvellet. Han nævner, at der er